Un nime-n drum, de Vasile Andreica

PERSONAJELE -
PAVEL, 30 ani, profesor de istorie
GHEORGHE, 55 ani, tatăl lui Pavel, pensionar
FLORICA, 50 ani, mama lui Pavel, casnică
PAULA, 19 ani, sora lui Pavel, studentă
CLAUDIA, 25 ani, febleţea lui Pavel, actriţă
MIRELA, 35 ani, pictoriţă boemă
ION POP, 50 ani, cerşetor invalid
ANTON, 45 ani, preot
MIŞU, 30 ani, poliţist
ALINA, 22 ani, reporter TV
TRECĂTORI, INTERLOPI, ECHIPA DE FILMARE

În grădina publică de vară dintr-un oraş din Ardeal.

Decorul va fi amenajat în cadru de studio sau pe o scenă mare în aranjament cu gradene, cu publicul pe scenă. În fundal, gardul metalic sau betonat ce delimitează marginea grădinii de vară. În prim plan, o alee pe care trec pietonii, şi pe care vor intra şi spectatorii la începutul reprezentaţiei. În mijlocul scenei, o pantă lină pe care se aşterne o mochetă verde, simulând un mic deal cu iarbă. La stânga, o bancă tipică de parc. În dreapta, un loc viran, un tufiş şi un spaţiu suficient de larg ca să încapă un scăunel şi un şevalet. În dreapta-spate, o poartă de acces în parc, servind ca ieşire din scenă. Personajele vor intra pe calea principală, pe alee, venind fie pe uşa publicului (în cazul unei montări de studio), fie printr-o intrare mascată în stânga-faţă (în cazul unei montări cu publicul pe scenă). Eventuale alte detalii se lasă la latitudinea scenografului.

La intrarea spectatorilor, PAVEL este în scenă, echipat într-o robă specifică ordinului monastic buddhist, robă care arată literalmente ca scoasă din cutie, în contrast evident cu cearcănele lui. El ţine cu ambele mâini un bol de cerşit, nou-nouţ, tot din arsenalul călugărilor Theravada. A reuşit să-şi calmeze agitaţia evadării de acasă şi adoptă o postură demnă – stă tăcut în picioare lângă alee, oferind parcă vreo hrană de preţ pentru cei ce vin, deşi bolul este gol. După ce publicul s-a aşezat, el aruncă o privire resemnată înspre vasul rămas gol, se întoarce cu spatele la public şi păşeşte, încet şi meditativ, spre dealul gazonat, apoi se aşează cu faţa spre public, cu picioarele încrucişate, căutându-şi o postură senină, pe care încet-încet şi-o compune.

Pe toată durata intrării publicului, până la primele cuvinte ale lui Pavel, în surdină, fondul muzical e asigurat de aria „La sorte mia tiranna” din opera „Siroe, Re di Persia” de Georg Friedrich Haendel:

La sorte mia tiranna
Farmi di più non può:
M'accusa e mi condanna
Un'empia ed un germano,
L'amico e il genitor.

Ogni soccorso è vano,
Che più sperar non so.
So che fedel son io,
E che la fede, oh Dio!
In me diventa error.

Scena 1
PAVEL, singur

PAVEL: Am ajuns… E un loc bun. Ce să aştepţi de la oameni? Se vor obişnui ei… Abia mă obişnuiesc eu! Nici lui Buddha nu i-a fost uşor să plece din palat în toiul nopţii. Măcar eu nu am copil, cum avea el, binecuvântat fie! Să vă fie bine vouă, tuturor, care vă uitaţi la mine ca la nu ştiu ce marţian abia paraşutat din OZN. Sunt destul de alienat ca să par un alien, se pare.
Aşa, mi-am găsit un loc. Azi o să postesc, văd. Aşa spune regula – după ora 12 nu mai mănânci. Apă se găseşte, sunt cişmele. Cât timp stau liniştit am voie să stau aici îmbrăcat cum îmi place!

(O scurtă pauză, respiră adânc. Începe triplul refugiu, pe un ton incantatoriu. Se aud paşi tot mai aproape.)

Buddham saranam gacchami…
Dhammam saranam gacchami…
Sangham saranam gacchami…

(Recules, oftează uşor şi îşi reia monologul.)

Ieri a venit avizul. L-am ascuns bine. Ar fi intrat bătrânii la idei dacă vedeau o adresă din Thailanda. Azi dimineaţă am plecat de acasă mai repede, dormeau încă, nu-mi vine să cred. De regulă măcar unul se trezeşte foarte devreme. Vârsta.
Când a venit oficiantul la poştă eram deja acolo, primul client. Până s-a luminat bine de ziuă mi-am îmbrăcat roba, am luat bolul, hainele civile le-am lăsat lângă dig, o să-i prindă bine vreunui boschetar pomana. Cine caută iluminarea trebuie să fie mereu gata de jertfă.
De ani buni studiez Dharma, pe internet. La noi nu sunt mănăstiri, nici nu ştiu vreun român să ducă viaţa de călugăr cum scrie în Tipitaka. Am simţit de mult chemarea asta… m-am interesat, am vorbit pe net cu oameni care trăiesc această cale. Bani de mers în Asia de unde să am? Din salariu? Ce nu apuc să pun deoparte bea tata… Tot de pe net am făcut rost de colet.
Asta e, cineva trebuie să fie primul. Oi fi eu. Şi ce dacă? Se vor obişnui ei… sper.
Ce zi frumoasă! Şi ce libertate!

(Zgomotul de paşi se apropie tot mai mult. Pe intrarea din dreapta este aruncat în decor ION POP. Se aude o voce bărbătească aspră: „Stai acolo şi fă banu', pocitură, futu-ţi paştele mă-tii de milog!”).

Scena 2
PAVEL, ION POP

(Revenindu-şi cu greu după căzătură, ION POP se uită buimac împrejur. Nu-şi mai poate folosi aproape deloc un picior, are o rană destul de mare pe unul din obraji şi trupul îi e plin de vânătăi. Târându-şi piciorul bolnav după el, încearcă să-şi şteargă lacrimile… până când îl zăreşte în fine pe PAVEL. După câteva secunde de surprindere totală, timp în care a rămas stană de piatră, uitând pe moment de toate durerile, furia adunată în timpul bătăii încasate de la interlopi, exacerbată de prezenţa omului pe care-l percepe ca un cerşetor concurent, începe să-l stăpânească.)

ION POP: *(crizat)* Da' tu de unde pizda mă-tii ai răsărit aici? Marş în altă parte, ăsta-i sectoru' meu!
PAVEL: *(trezit din reverie)* Ah… poftim? *(brusc atent, îl vede pe Ion şi dă să plece spre el)* Dumneata… ce-ai păţit?
ION POP: Nu-i treaba ta! Dispari de-aici!
PAVEL: *(compasiunea întruchipată)* Domnule, dumneata ai suferit mult, de ce-ţi faci singur sânge rău? Şi cine te-a adus în halul ăsta?
ION POP: *(înrăit)* Băi, eşti surd sau nebun? Valea! Ce stai acolo cu cârpa aia pe tine şi-un castron gol?
PAVEL: Domnul meu, n-ai cum să înţelegi acum. Dar mie îmi pasă de dumneata şi de toţi cei care suferă. Te întreb din nou: cum ai ajuns în starea asta?
ION POP: *(mai moale, amuzat)* Io ca io, da' tu?
PAVEL: *(ca pentru sine)* În viaţă există multă suferinţă. *(mai ferm)* Hai, omule, să ne liniştim şi o să afle fiecare ce-l doare pe celălalt. Bun?
ION POP: *(din ce în ce mai amuzat)* Băi, deci jur că om ca tine n-am mai pomenit. Dă-te mai încolo! Bag samă că încăpem amândoi.
PAVEL: *(uşurat)* Vezi că se poate? Calm, respiră adânc… aşa, bun…. Of, ce rană, şi piciorul ăsta-i mort… Cum te cheamă?
ION POP: Ion, al lu' Pop, din Chilia. Da' nu mă dai în gât la copoi!
PAVEL: Nici gând, Ioane. Zi-mi de tine, ce-ai păţit?
ION POP: Ia, mă, păcatele mele… Io lucram în construcţii în Spania şi câştigam bine, trimiteam acasă la nevastă sute de euroi pă lună… mama ei de muiere proastă…
PAVEL: Aşa… şi?
ION POP: Şi într-o afurisită de zi, cum eram pe şantier, o căzut o grindă de metal pă mine şi m-o făcut terci… *(pauză, se adună)*… N-am mai fo' bun de nimica. Patronu' o dat bani de avion să mă zboare acasă, da' de spital n'o dat bani, că îi criză şi la ei. Şi m-o trimăs cătă casă, beteag. Nu mai poci lucra nimic.
PAVEL: Bun, bun, dar te aştepta soţia.
ION POP: *(râsu-plânsu)* Da, mă, aştepta ea, da' nu sângură, înţăleji? Şi-o găsât alt om, mai nealcoş şi mai… pricepi tu, că prost nu-i fi. Şi ăla o convins-o şi-o vrăjit-o-n tătă forma, că m-o dat afară din casă, că nu mai poci lucra amu… *(plânge de-a binelea)* Şi-am iubit-o, mă, ca un tont, inima me' o fost, ştii?
PAVEL: *(emoţionat)* Da, Ioane, dragule, ştiu cum e… dar care-i treaba cu „sectorul tău", că urlai la mine când m-ai văzut?
ION POP: *(ezită)* Mă… să-ţi zâc o nu?... Dacă ţi-am zâs de muiere, na, fie. *(îşi adună puterile)*. Cum umblam io pân oraş aşa şontâc cum mă vezi, m-o luat doi gagii musculoşi, frate, de-ăia răi, m-o bătut bine şi de o săptămână mă ţâpă aci-n tătă zâua la cerşit. Da' crezi că rămân cu vreun ban? Vise!
PAVEL: *(înghite în sec)* Ioane, dacă vrei, eu pot să plec.
ION POP: *(panicat)* Mă, tu pari aşa, bolund, da' nu cred că şi eşti! Mi-am vărsat sufletu' la tine-n poală şi-amu vrei să pleci? Mă iartă, eram nervos şi năcăjit… Nu pleca!
PAVEL: Nu plec, omule… *(ca pentru sine)* unde să plec? Linişteşte-te!
ION POP: *(înveselit dintr-o dată)* No, rându' tău amu. Te-o plantat Dumnezo aici înfăşurat într-o cârpă şi c-un castron lucios în braţe… cum de?

PAVEL: Ioane… acum mult, mult timp, undeva, departe, trăia un prinţ.
ION POP: *(copilăros)* Amu îmi zâci poveşti?
PAVEL: Mda… *(zâmbind)* cum am făcut toată viaţa. Sunt profesor, predau… mă rog, am predat… istorie. Asta-i o poveste care chiar s-a întâmplat.
ION POP: No, hai, ascult. Şi aşa nu-i nime-n parc încă.
PAVEL: *(în crescendo, transportat)* Prinţul ăsta de care zic a fost ţinut de taică-său în puf, i-au făcut toate poftele, s-a însurat c-o fată frumoasă foc, a făcut un băiat cu ea.
ION POP: Ca-n poveşti.
PAVEL: Aşa-i. Numai că într-o zi a văzut un om bătrân, apoi un om bolnav – beteag, cum zici tu, Ioane – şi apoi un mort. Şi apoi un călugăr. Şi n-a mai putut suporta viaţa lui fericită, ştiind că toţi oamenii îmbătrânesc, se îmbolnăvesc şi mor. Într-o noapte, s-a suit pe cal şi-a plecat în pădure, s-a făcut călugăr acolo.
ION POP: Apoi să ştii, la noi la Chilia este mănăstire. Numa' nu primesc prinţi acolo. Pe mine m-or primi oare?
PAVEL: Sper! Aşa, şi prinţul s-a călugărit şi-a ajuns numai piele şi os de prea mult post şi chinuială.
ION POP: Dar de femei i-a trecut, nu?
PAVEL: *(râzând)* Ioane, când nu mănânci nimic zile-n şir te mai duce gândul la femei?
ION POP: Da, bine… zi mai departe.
PAVEL: Şi prinţul nostru s-a gândit aşa: eu mor aici de foame şi încă n-am înţeles care-i drumul spre fericire. Mor ca prostul, degeaba. Nu-i asta calea. Şi a trecut o ţărăncuţă frumoasă pe acolo şi i-a dat să mănânce, un blid de orez.
ION POP: Mie nici atâta nu-mi dau malacii.
PAVEL: Să le fie ruşine. Ei, şi după ce prinţul a mâncat, s-a pus sub un pom, cum stăm noi acum, şi a zis aşa: nu mă mai scol de aici până nu aflu adevărul.
ION POP: Ăla om! Şi o aflat?
PAVEL: Da, dar înainte să afle i-a ieşit Diavolul înainte, cu cele trei fete frumoase ale lui, să-l prindă-n vrajă.
ION POP: *(mucalit)* Amu no, dac-o mâncat, i-o venit iară gându' la femei.
PAVEL: *(izbit)* Ioane, eşti bolnav, dar nu eşti prost! Ei, prinţul s-a ţinut tare, şi a plecat Diavolul de la el.
ION POP: No, super! Şi?
PAVEL: Şi într-o dimineaţă l-a lovit, aşa, ca o lumină în cap şi a înţeles totul. Şi apoi toată viaţa lui i-a învăţat pe alţii ce a înţeles el atunci. Şi eu am citit mult despre el şi vreau să trăiesc cum a trăit el. Ştiu că e altfel lumea acum, dar vreau.
ION POP: Mă, ăsta-i un fel de Cristos?
PAVEL: A trăit cu vreo 600 de ani înainte de Cristos. I se spunea Buddha.
ION POP: Buda? Păi dacă mânca puţin, mă gândesc că nu prea avea nevoie.
PAVEL: *(pufnind în râs)* Eşti total, omule! *(pe silabe)* Bud-dha, aşa se zice. Înseamnă „cel care s-a trezit".
ION POP: Păi, dormea?
PAVEL: *(serios din nou)* Ca noi toţi.
ION POP: Adică şi io dorm acu? Îţi baţi joc de mine.
PAVEL: Ştii ce zice imnul ţării, nu? „Deşteaptă-te, române, din somnul cel de moarte…". Ei, Buddha zice „Deşteaptă-te, omule!"
ION POP: *(se scarpină-n cap)* Aha… Hm. Au!
PAVEL: Aşa, Au. Te doare. Dar cine a zis au?
ION POP: Păi eu.
PAVEL: Păi care tu?
ION POP: Eu, Ion.
PAVEL: Care Ion?
ION POP: *(interzis)* Păi eu.
PAVEL: Păi care eu?

ION POP: Chiar eşti bolund. Eu, Ion.
PAVEL: Păi cine ţi-a zis că eşti Ion?
ION POP: Mama, tata, toţi, ce pula mea! Ion mă cheamă, eu sunt Ion.
PAVEL: *(sclipire în ochi)* Ion mă cheamă, eu sunt Ion. Păi de ce? Dacă îţi ziceau Petre, erai Petre?
ION POP: M-ai ameţit, c-am uitat şi de durere. Ia, să pricep. Zici că nu-s Ion?
PAVEL: Uită-te la banca asta. Zici că-i o bancă?
ION POP: Păi nu-i?
PAVEL: Uită-te bine, treaz, nu dormi. Nu visa bănci unde nu sunt. Uite acolo, bucăţi de lemn, cercuri de metal… dacă le desfac unde-i banca?
ION POP: Chiar, unde-i?
PAVEL: Păi nu-i. Ca şi Ion. Şi banca, şi Ion sunt la tine-n cap, în minte. Cineva ţi-a spus că aia-i bancă, cineva, mama, tata, cine-o fi, îţi tot zice că eşti Ion. Ion al lui Pop din Chilia. Malacul de adineauri ţi-a zis pocitură. Eşti pocitură?
ION POP: *(iute, revoltat)* Nu!
PAVEL: Şi dacă pe el nu-l crezi, de ce i-ai crede pe alţii?
ION POP: *(ca lovit de-o idee)* Chiar, mă! De ce?
PAVEL: Pentru că tu mereu alegi: asta-mi convine, asta nu; asta-mi place, asta nu. Fugi de ce-ţi displace, fugi după ce-ţi place. Şi aşa te desenezi tu ca om. Tu singur. Că asculţi de alţii sau de tine, tot aia faci.
ION POP: *(agitat)* Zi, mă, zi, că… zici tu ceva.
PAVEL: Nevastă-ta, de pildă. Când te iubea, erai „dragul ei”. Când n-a mai avut nevoie de tine, ai fost „zdreanţă”. Şi pot continua aşa până mâine. Ce eşti tu până la urma urmei?
ION POP: *(simplu)* Om.
PAVEL: Ce-i aia?
ION POP: Cică-i profesor. Nici atâta nu ştie.
PAVEL: Şi totuşi ce-i aia?
ION POP: O… fiinţă.
PAVEL: Şi fiinţa ce-i?
ION POP: *(consternat)* Un… lucru? Un lucru care simte că-i lucru, na!
PAVEL: *(entuziast)* Bine, Ioane! Superb! Ai fost cândva filosof.
ION POP: *(intră în joc)* Ce-i aia?
PAVEL: Păi… un lucru care cugetă că-i lucru. Lucru mare!
ION POP: Ha. Asta ai citit la Buda?
PAVEL: Nu, măi, la budă poate. La Bud-dha nu. Mă asculţi un pic să-ţi zic cum explică el?
ION POP: Mă, asta-i viaţa, mâncăm numai vorbe azi. Ascult, ce-oi face?
PAVEL: Ia zi, dacă nu mănânci, că tot mormăi de mâncare, mori. Aşa-i?
ION POP: Asta după ce-ţi trece de femei.
PAVEL: *(râde)* Ei, da. Deci, ca Ion să fie Ion, depinde de mâncare, da?
ION POP: Da.
PAVEL: Şi de aer, nu?
ION POP: Şi de aer, şi de apă, şi de alte alea. Ei?
PAVEL: Ei, dacă fără astea Ion nu mai este, înseamnă că Ion nu există prin puterea lui.
ION POP: Mmda…. Dumnezeu îl ţine.
PAVEL: Cine ţi-a spus?
ION POP: Iar începi?
PAVEL: Da, iar încep. Pe Dumnezeu cine îl ţine?
ION POP: *(cucernic)* El se ţine singur.
PAVEL: Şi omul, dacă-i după chipul Lui, de ce nu se ţine singur?
ION POP: I-auzi…
PAVEL: De ce nu există veşnic banca asta, sau Ion, sau eu, Pavel? Pentru că toate se ţin laolaltă. Nici măcar Dumnezeu, ca să fie Dumnezeu, nu poate să se ţină singur, fără să-i zică cineva că-i Dumnezeu. La fel cum Ion are nevoie de alţii şi alte lucruri ca să fie Ion.

ION POP: Aşa, şi?
PAVEL: Şi Ion devine Ion tot sărind de la o dorinţă la alta, cum sare veveriţa din pom în pom. Vezi ceva – o femeie, de pildă – şi gata, te-a legat, te-a schimbat. Niciodată nu eşti acelaşi. Şi suferi de nu se poate.
ION POP: Mmm… şi?
PAVEL: Asta zice Buddha: toate lucrurile şi fiinţele se ţin împreună. Şi toate-s trecătoare, suferinde şi nu se pot ţine singure. De la firul de iarbă de sub noi la stele şi la dumnezei. Ne tot schimbăm, ne tot naştem iar şi iar.
ION POP: Adică am trăit mai multe vieţi?
PAVEL: Tu cine? Ion? Care Ion?
ION POP: Stai aşa… Ah, aha! Deci în Ion sunt toate, toate îl ţin pe Ion.
PAVEL: Ion există din mama şi tata, care există din mama şi tatăl lor, şi tot aşa de când e lumea şi pământul. Tot ce a fost şi va fi vreodată e acum aici.
ION POP: Uau. Şi atunci de ce suntem răi?
PAVEL: Pentru că visăm, pentru că dormim. Credem în visele din capul nostru, fie că le cheamă Ion, Claudia, banca, parcul, Chilia… orice.
ION POP: Claudia cine-i?
PAVEL: Nu contează. Una… care m-a ţinut legat.
ION POP: Pe mine mă leagă mafioţii.
PAVEL: Serios? De ce îi crezi? De ce nu te trezeşti? Tot ce este a muncit pentru viaţa ta. Tot ce faci afectează tot ce este. Lasă-l pe Ion, el e un vis. Lasă adormiţii să doarmă. Trezeşte-te! Fii liber! Acum, aici. Nu te lega de nimic. Lasă totul să fie. Lasă-te în grija lumii, a lui Dumnezeu dacă vrei să crezi în El. Fii ca pana de gâscă plutind pe apă. Fii de parcă n-ai fi. De ce să suferi, de ce să fii rău? E simplu.
ION POP: Şi atunci durerea nu-i a mea? Nevasta nu-i a mea? Ce e al meu?
PAVEL: Visul pe care-l numeşti Ion. Şi dacă-l laşi şi pe acela… nimic nu-i al tău. Sau totul. Cum vrei. Nevasta sigur nu mai e a ta.
ION POP: *(visător)* Fii parcă n-ai fi…. Uau. Dar zi, ce-i cu chestia asta pe tine?
PAVEL: Prin asta spun lumii că sunt ca pana pe apă, sunt de parcă n-aş fi. Le spun că am lăsat tot, că sunt liber. Şi ei faţă de mine: dacă vor să aibă grijă de mine, îmi vor pune în castron mâncare şi alte cele. Dacă nu… nu. Măcar ştiu cât le pasă. Şi nu-s legat de nimeni şi nimic.
ION POP: Păi şi dacă mori?
PAVEL: Nu voi mai fi. Sau voi fi în toate, cum vrei s-o iei. Voi fi de parcă n-aş fi. Pavel s-a trezit din vis.
ION POP: *(gânditor)* Un nime-n drum.
PAVEL: Fix! Un nime-n drum. Filosofule!
ION POP: Ete, filosoful şchiop. Fix! Îi de parcă nu-i. *(Se lasă pe spate, contemplativ. Paşi în stânga, pe alee)*

Scena 3
PAVEL, ION POP, GHEORGHE, FLORICA

(Pe intrarea principală din stânga intră, vizibil obosiţi şi stresaţi, GHEORGHE şi FLORICA, părinţii lui Pavel. GHEORGHE este o imagine a ratării: ridurile îi brăzdează fruntea, păşeşte nesigur, impresie accentuată şi de pălinca matinală care i-a devenit obicei. Totuşi, în faţa dramei de familie, îşi adună resursele de bărbat demn şi se arată, ca niciodată, grijuliu cu consoarta lui. FLORICA, afectată şi ea de vârstă, are totuşi o ţinută morală superioară, ca o femeie care a învăţat, în căsnicie, să rabde şi să ierte multe lucruri. Pe figura ei se citeşte o bunătate autentică, înecată de o umilinţă cultivată religios care s-a transformat în scrupul

ce-i inhibă orice scânteie de revoltă. La intrarea în scenă bătrânii discută animat şi nu-i observă pe cei doi aflaţi deja acolo.)

FLORICA: *(respiră greu)* Of… omule… nu mai pot. Tre' să şedem oleacă.
GHEORGHE: *(protector)* Da, femeie, de-aia am venit în parc. Îţi vine să crezi? Cum să plece el aşa? Nerecunoscător! Ah, ce-i fac când îl găsim…!
FLORICA: Blând, Ghiţă, blând. Îi om mare deja, nu mai îi prunc. Acuma învaţă el pruncii la şcoală.
GHEORGHE: Om mare o laie. Toată ziua era cu nasu-n calculator, şi nu s-o-nsurat încă la anii lui. Ăla-i bărbat?
FLORICA: *(uşor ironic)* Lasă, că eşti tu bărbat şi pentru el. Tot timpul l-ai năcăjit.
GHEORGHE: *(aprins)* Da' cum nu? L-am ţinut la facultate ani de zile, am făcut cu nervii şi m-am pensionat mai iute, şi el nu face nimic, nu-şi vede de interes, să facă bani, să-şi facă o casă, ceva. Îi cu capu-n nori, visează la vremi de demult, nu vede la doi metri sub nas.
FLORICA: Păi dacă predă istorie.
GHEORGHE: Da, măi Floare, da' aia a fost atunci, demult, amu îi altă lume. *(se opreşte, şovăie, trage aer în piept)* Îi vreme bună. Uite acolo o bancă. Ne hodinim şi-l mai căutăm apoi. La mobil nu răspunde, ce mă-sa face? *(Florica oftează resemnată.)*

(Cei doi se aşează zgomotos pe bancă, doborâţi de efort, într-o oarecare îmbrăţişare nu lipsită de duioşie. Între timp, PAVEL şi ION POP savurează tăcerea de după lunga lor discuţie. Primul care-i remarcă pe bătrâni e cerşetorul, care-i dă un ghiont lui Pavel. Acesta icneşte scurt, reflex, iar când realizează cine s-a aşezat pe bancă îngheaţă. Icnitul a fost suficient de puternic încât să atragă atenţia bătrânilor.)

GHEORGHE: Nu bine s-o făcut de ziuă că deja o ieşit ăştia la cerşit. *(iluminare bruscă)*Mă!! Ăla cu cârpa trasă după brâu… Floare! Iaca!
FLORICA: *(a uitat de oboseală)* Pavel!!! Dragu' mamii drag! Ce faci aici? *(sare de pe bancă, dă să-l îmbrăţişeze, dar ceva în expresia lui o opreşte)*
GHEORGHE: *(furibund)* No, fiţi-ar cărţile să-ţi fie de bou. Cum dracu' stai aici într-o cârpă? Ce-i asta? Te pomeni că tu l-ai bătut şi pe omul ăsta. *(crescendo)* Marş acasă, acuma! Şi la şcoală, că au sunat după tine că n-ai fost la ore azi. Şi la mobil nu răspunzi. Şi stai aici aşa… unde-s hainele? Treabă de om îi asta, mă? *(dă să-l lovească, Florica îl opreşte în ultima clipă)*
PAVEL: *(ca din peşteră)* Mami… tată…eu nu mă mai întorc.
ION POP: *(îl mănâncă sub limbă)* Îi de parcă nu-i, un nime-n drum.
GHEORGHE: *(turbat)* Tu taci dracu', jigodie! *(îi arde un pumn, dar Ion e un bun încasator)*
PAVEL: Frumos, tată, frumos. Asta-i treabă de om.
GHEORGHE: *(isteric)* Tată, eu? Nu mai îs tată! Nu mai eşti al meu.
PAVEL: *(zen)* Asta zic şi eu. Am lăsat lumea deoparte.
FLORICA: *(idee subită)* Aha, vrei să te călugăreşti. O, Doamne, cât m-am rugat pentru asta!
GHEORGHE: Nici gând!
PAVEL: *(ignorându-l)* Mami, da, vreau, dar nu călugăr de care te gândeşti tu.
FLORICA: *(în ignoranţa ei)* Sunt şi altfel de călugări?
PAVEL: O, da! Şi mai vechi decât ai noştri. În India, demult de tot…
ION POP: *(continuă ca-n vis)* …trăia un prinţ şi-o şezut sub un pom…
GHEORGHE: *(a găsit motivul să-şi verse nervii)* Taci, mă, jegule! Pocitură! Dispari de-aici, că am de vorbit cu fiu-meu.
ION POP: *(inocent)* Amu ai zis că nu mai îi al tău.

GHEORGHE: *(ieşit din minţi)* TACI!!! Futu-te-n gura aia spurcată!

(Îl ia la bătaie pe Ion şi îl scoate din decor.)

Scena 4
PAVEL, FLORICA

FLORICA: *(îşi permite în fine să-l îmbrăţişeze)* Pavelu' mamii… tu ai citit multe, eşti om mare, tu ştii mai bine ce şi cum. Nu-l băga-n samă pe tac-tu, ştii bine că bea şi turbă uşor. Mi-e mie ruşine de ruşinea lui, da' ce să fac? Tre' să-l ascult, că-i omu' meu.
PAVEL: *(duios)* Ştiu, mami, ştiu. O să-ţi răsplătească Dumnezeu răbdarea!
FLORICA: *(cruce scurtă)* Doamne, miluieşte! Şi cu tine ce-a fi?
PAVEL: *(oarecum destins)* Haina asta am primit-o din Asia, mi-a venit la poştă. Hainele celelalte le-am dat la boschetarii de la dig. Mobilul l-am aruncat în râu, nu mai pot fi sunat. S-a terminat cu Pavel profesorul. Şi actele le-am făcut dispărute.
FLORICA: Şi fata aia de la teatru?
PAVEL: Trăieşte ea bine mersi, în lumea ei, şi fără mine.
FLORICA: Da' tot nu pricep… ce-o să mănânci, unde o să dormi? Călugării noştri au chilii şi sală de mese. De ce nu vrei să fii ca ei? Ţi-ar fi mai uşor.
PAVEL: O să mănânc ce voi primi de la oameni, o să dorm unde o să pot. Nu sunt la noi mănăstiri de-astea, buddhiste. Iar eu nu pot să cred din toată inima în Dumnezeul în care cred călugării noştri. M-aş duce acolo şi aş fi făţarnic, şi nu-i bine. Dacă e să mor, mor bucuros şi liniştit. Viaţa şi moartea nu-s aşa mare lucru.
FLORICA: *(glas stins)* Puiul mamii… eu nu înţeleg, îs muiere proastă, cum zice Ghiţă. Faci cum ştii tu. Eu o să mă rog pentru tine, să te apere Dumnezeu, chiar dacă nu crezi în El.
PAVEL: Mami, Buddha a zis că trebuie să fim iubitori aşa cum o mamă îşi iubeşte singurul ei copil. Mă uit la tine şi înţeleg vorba lui. Mulţumesc.
FLORICA: Măcar Paula o să aibă grijă de noi. Tu să fii fericit. Vine tac-tu…

Scena 5
PAVEL, FLORICA, GHEORGHE

(Gheorghe revine în scenă, răcorit după bătaie. A tras la crâşma din apropiere, a băut un deţ şi are chef de harţă. Se înfige solemn în faţa lui Pavel.)

GHEORGHE: Aşa, domn' profesor. Hai la examen. Ce te-a apucat?
PAVEL: Ce-ai făcut cu bietul om?
GHEORGHE: Băi, eu pun întrebări aici. Lasă-l pe ăla, că şi-a meritat-o. Cum să zică el de fiu-meu că-i un nime-n drum?
PAVEL: Adineauri ziceai că nu mai sunt fiul tău.
GHEORGHE: *(confuz)* Eşti… *(cam printre dinţi)* de parcă n-ai fi. Zi odată, mă fiinţă. Cum ai putut să pleci aşa? Şcoala cui rămâne? Noi cui rămânem? Noi, care te-am şters la cur, te-am îmbrăcat, te-am ţinut la şcoli înalte, noi, ăştia, fraierii, proştii, cui rămânem?
PAVEL: *(s-a recules în timpul tiradei)* …iar noi locului ne ţinem, cum am fost aşa rămânem…
GHEORGHE: Lasă poeziile. Răspunde.

PAVEL: *(din ce în ce mai vehement)* Voi? De-aia aţi vrut copii, să aibă cine vă ţine la bătrâneţe? Da' de unde! Din poftă şi nimic altceva am apărut. *(Florica clatină din cap, ambiguu)* Şi pentru asta trebuie să vă suport orice? Dumneata, tată – îţi zic aşa, na, cum altfel – ai tras sfori toată viaţa, ai băut toată viaţa, i-ai amărât mamei viaţa şi ai ţinut-o lângă tine cu forţa, cu şantajul, ea ştie cum... *(Florica lăcrimează)* şi apoi aţi făcut şi o fată să aveţi asigurare, şi aţi chinuit-o şi pe ea, că n-a ştiut cum să plece mai repede din oraş la facultate! Cui rămâneţi? Vă spun eu cui. Vouă! Culegeţi ce aţi semănat. Aşa-i, mami?
FLORICA: *(stins)* Aşa-i.
GHEORGHE: Taci, femeie!
PAVEL: Dumneata de ce te-ai plânge când ai ieşit la pensie mult înainte de vreme, cu şpagă unde trebuie, şi de atunci bei şi înjuri guvernul, de parcă nu din cauza ălora ca tine n-are ţara bani! Îţi iroseşti anii înţelepciunii, mândru că „te-ai descurcat". Culege ce ai semănat!
GHEORGHE: N-ai dreptul să-mi vorbeşti aşa!
PAVEL: Uite că am. Cum să ascunzi adevărul de dragul unei întâmplări sexuale care ne-a legat ca familie?
GHEORGHE: Eşti nebun.
PAVEL: Cum zicea sfântul ăla? Antonie. Cică va veni o vreme când oamenii vor înnebuni şi cel care nu va înnebuni va fi socotit nebun. *(Florica aprobă în tăcere)*
GHEORGHE: Lasă c-o să vezi tu sfânt Antonie. Dai vina pe mine pentru nebunia ta?
PAVEL: Nu, tată. Şi tu eşti o victimă. S-a tot adunat un munte de greşeli, de la Adam şi Eva încoace, vorba aia. Şi de ce? Pentru că nu vedem lucrurile aşa cum sunt de fapt, credem în vise pe care le purtăm în cap, şi aşa ne chinuim unii pe alţii. Eu nu mai joc în hora asta. Las tot şi sunt, da, SUNT un nime-n drum. Nici nu ştii ce bine este să fii un nimeni, să vezi lucrurile şi oamenii fără să judeci, fără să fantazezi.
GHEORGHE: *(dezarmat)* Şi şcoala?
PAVEL: Las la o parte salariul mizerabil, de am ajuns să trăiesc cu voi la 30 de ani. Nu asta contează. Şcoala ne învaţă cum să dansăm în hora asta. Eu, la istorie, le povestesc copiilor tot felul de mizerii. Războaie, politică, poveşti despre suferinţa omului. Despre înţelepciune nu pot vorbi, nu mă lasă programa. La ce bun? Doar să învârt roata mai departe?
GHEORGHE: Tu te sinucizi.
PAVEL: Dacă vrei s-o iei aşa… Cel puţin o fac rapid. Dumneata o faci de foarte mult timp. De cum ne-am născut începem să murim.
GHEORGHE: Măi… nu ştiu cu cine semeni. Cum ai putut ajunge aşa?
PAVEL: Cum ai putea să ştii? Ai fost prea ocupat să mă faci ca tine în loc să vezi cum sunt eu. La fel bunicul pe tine, străbunicul pe bunicul, şi tot aşa.
GHEORGHE: *(caută un refugiu)* Îl auzi, femeie? Ce zici?
FLORICA: Zic ce zici tu, bărbate, cum am zis mereu.
GHEORGHE: *(se întoarce spre ea)* Tu… voi v-aţi pus contra mea.
FLORICA: Nici gând. E mare, e major, face ce vrea.
GHEORGHE: *(înapoi spre Pavel)* Şi de unde ai boarfele astea? Că n-am mai văzut aşa ceva.
PAVEL: Le-am primit, din Asia. Au venit pe poştă.
GHEORGHE: *(turbare incipientă)* Şi cât ai dat pe ele, nenorocitule?
PAVEL: Stai liniştit, au fost gratis. Oricum, de acum încolo nu mă mai ating de bani.
GHEORGHE: Chiar eşti nebun. Cum o să trăieşti?
PAVEL: Dacă va fi să trăiesc, voi primi cele necesare. Dacă nu, nu. Cel puţin m-am trezit din coşmarul ăsta pe care voi îl credeţi viaţă. *(Florica aprobă din cap, pe faţă)*
GHEORGHE: No… ce să mai zic? *(pierdut)* Eşti nebun şi gata. Vedem cum facem. Hai, femeie!
FLORICA: *(semn de binecuvântare discret către Pavel)* Hai, Ghiţă. Blând. A fi bine. Vorbim şi cu fata.

(Bătrânii dau să iasă.)

Scena 6
PAVEL, FLORICA, GHEORGHE, MIŞU, ION POP

MIŞU: *(în uniformă, căutându-şi o prestanţă oficială, către ION POP, care-l urmează)* El e, omule?
ION POP: *(simplu)* El.
MIŞU: *(ferm, către Gheorghe)* Domnule, vă rog să mă urmaţi. Acest om spune că l-aţi bătut. Văd că sunteţi şi beat.
GHEORGHE: *(ca lovit de fulger)* Ei, alta acum! Era bătut deja când l-am văzut!
ION POP: *(arată către Pavel)* Să spună el.
PAVEL: Nu pot să mint. Da, bătrânul l-a bătut. Da, era bătut deja de alţii. E un nenorocit, săracul.
GHEORGHE: Cum poţi, mă, să-l dai în gât pe tac-tu?
PAVEL: Am vorbit degeaba adineauri… Adevărul, tată!
GHEORGHE: Mă piş pe el de adevăr!
MIŞU: Domnule, potoleşte-te. Hai.
GHEORGHE: Şi lu' nebunu' ăsta-n robă nu-i faci nimic?
MIŞU: Ce să-i fac? Nu-i ilegală haina. Am văzut şi travestiţi în parcul ăsta. Treaba lui, dacă aşa-i place.
PAVEL: Domnule agent, mai e ceva de spus. Ion a fost bătut şi de alţii, care-l obligă să cerşească.
ION POP: *(speriat)* Taci, mă! Dacă mă omoară aia?
PAVEL: Pe cine să omoare? Pe Ion? Ce-am vorbit noi?
ION POP: Da… Gabore, are dreptate. De-o săptămână mă bat doi mafioţi şi mă aduc aici cu forţa să cerşesc şi-mi iau banii.
GHEORGHE: *(un ultim efort)* Şi fiu-meu cerşeşte. De bună voie.
MIŞU: Vorbeşti prostii acum, eşti agitat. Taci. N-ai dovezi. Hai.
FLORICA: Şezi blând, Ghiţă. Ajută Dumnezeu.
MIŞU: *(către Ion)* Despre ceilalţi vorbim când mă întorc. Dumneata *(către Pavel)* fii cuminte.
GHEORGHE: *(printre dinţi)* Dumnezeu' mă-sii de familion… Să nu te mai văd în viaţa mea! Nu-mi mai eşti copil! *(Iese cu Mişu şi Florica.)*

Scena 7
PAVEL, ION POP

ION POP: *(încă îngrijorat)* Şi-acum ce facem? Mă rup ăia.
PAVEL: Nu te pot rupe mai rău decât eşti deja. Dacă poţi opri răul, dacă poţi fi liber, de ce nu?
ION POP: Şi apoi?
PAVEL: Vedem noi apoi. Viaţa trebuie trăită clipă după clipă. Toate se ţin împreună, mai ştii?
ION POP: Deştept mai eşti.
PAVEL: Trezit!
ION POP: *(efort suprem de dicţie)* Bud-dha.
PAVEL: Exact.
ION POP: Mă duc să caut de-ale gurii. Rămâi aici.

PAVEL: Aici stau, n-ai grijă. *(Ion iese.)*

Scena 8

PAVEL, din ce în ce mai puţin singur

PAVEL: S-au dus… Mi-e o milă cumplită de ei toţi. Suferă şi nu-şi dau seama de ce. Nu-i învaţă nimeni. Poate de asta a trebuit să fiu eu profesor – să ştiu cum să învăţ oamenii. Ce metodică mai bună decât Dharma? Explică tot, de la clipă la clipă, cum din ignoranţă se naşte dorinţa care te agaţă în devenire.

(În parc începe să vină tot mai multă lume.)

Uite-i! Fiecare cu durerile şi speranţele lui, cu visele pe care şi le hrănesc sau de care fug. De ar cunoaşte gustul libertăţii, bucuria unei inimi care şi-a lepădat şi cele mai dragi poveri! Să le trimit din bucuria mea! Iau în mine orice suferinţă ar avea şi le dau pace şi bună voire. Tonglen, cum a învăţat Atisha.

(Cu ochii mai mici, începe meditaţia tonglen: inspiră adânc, căutând să adune orice nefericire a trecătorilor, şi expiră adânc, căutând să emane dragoste, pace şi bucurie. Încet-încet chipul i se transfigurează. Trecătorii se opresc surprinşi, unii se apropie de el, alţii se aşează pe bancă temporar într-un soi de reculegere, alţii clatină din cap, alţii se crucesc, dar nimeni nu îndrăzneşte să i se adreseze. Momentul poate fi marcat muzical cu „Om Mani Padme Hum", cântat de Lama Surya Das.)

Scena 9

PAVEL, MIRELA

(După un timp, pe intrarea din dreapta apare MIRELA. Cu părul vopsit şuviţe, tip de artistă boemă, încă suficient de atractivă încât să fie urmărită de privirile bărbaţilor. Absentă, se îndreaptă spre locul liber din dreapta, unde îşi pregăteşte scaunul şi şevaletul. După ce a terminat, întinde o pânză albă şi abia apoi îl observă pe aparentul călugăr cufundat în meditaţie. Între timp, PAVEL iese din transă, o remarcă şi îi zâmbeşte. Câteva clipe, cei doi se studiază în tăcere.)

PAVEL: *(îndrăznind)* Bine aţi venit, doamnă. Vă doresc multă fericire.
MIRELA: *(ca trezită din vis)* Mersi… Nu-mi vine să cred ce văd.
PAVEL: *(autoironic)* Eh, şi eu o formă de viaţă. Lucraţi liniştită, nu mă băgaţi în seamă.
MIRELA: Te rog, vorbeşte-mi per tu. N-aş fi visat vreodată să întâlnesc un yoghin.
PAVEL: Doamnă, ştiu că numele-s doar convenţii, dar aş vrea să îl aflu pe al dumitale.
MIRELA: Convenţia zice că eu sunt Mirela. Dumneata?
PAVEL: Lumea îmi zice Pavel. De azi, sunt un nimeni. Am lăsat tot.
MIRELA: Care e calea ta?
PAVEL: Calea de mijloc, a luminii, calea lui Buddha.
MIRELA: *(pe drum spre un extaz intelectual)* Oh, maestre! Tocmai la noi în oraş să întâlnesc un ascet buddhist! Nu pot să cred!
PAVEL: Ei, maestru… Abia azi am primit roba.
MIRELA: *(inspirată)* Trebuie să-ţi fac portretul! E o ocazie unică. Vai, Doamne!

PAVEL: Dacă doreşti neapărat… Faci iluzia unei iluzii.
MIRELA: *(îndrăgostită)* Cât de frumos şi misterios vorbeşti!
PAVEL: Păi nu e aşa? Iei vopselele şi din ele compui pe pânză ceva pe care îţi vei scrie numele, iar tabloul se va numi, ştiu şi eu, „În Nirvana" sau alt nume fistichiu. Are rost?
MIRELA: *(orgasm artistic)* Vai, cum să nu aibă!
PAVEL: *(brusc sever)* Rostul i-l dai dumneata. Dar te rog să nu mă implici mai mult de atât.
MIRELA: Oh, venerabile domn, cum să nu aibă! Trebuie să afle lumea că în oraşul nostru trăieşte un sfânt!
PAVEL: Te rog, doamnă… încetează.
MIRELA: Lasă-mă să te pictez. O să am karma bună.
PAVEL: *(zâmbind)* Mda. Fie după credinţa ta.

(Pavel se cufundă în vippasana, reglându-şi respiraţia şi inspectându-şi mintal tot trupul, în timp ce Mirela lucrează frenetic, lăsând să-i scape exclamaţii entuziaste, nu foarte diferite de cele ale unei femei ce se bucură de o partidă excelentă de sex.)

PAVEL: Mirela, până acum n-am înţeles noţiunea de extaz creator. Văzând pasiunea dumitale, încep să pricep.
MIRELA: *(parcă ruşinată)* Un tablou se naşte ca şi un copil, din pasiune.
PAVEL: *(apăsat)* Şi moare ca şi un bătrân, din uzură.
MIRELA: *(revoltă de mamă)* Nu-i adevărat! Oamenii mor, arta rămâne veşnic!
PAVEL: Dumneata înţelegi cuvântul „veşnic"? Veşnicia e aici, acum… mereu schimbătoare.
MIRELA: Câtă înţelepciune… *(îi arată o schiţă de portret lucrată rudimentar)* Iată!
PAVEL: Da… Ei, cum va arăta peste 200 de ani?
MIRELA: Nu-mi pasă! Trăiesc clipa, extazul creator de care vorbeai, mă simt Dumnezeu creând lumea din culori.
PAVEL: Aşa sunt toţi, mici dumnezei în lumea lor. Îşi creează visele, chiar dacă sunt coşmaruri. Buddha s-a trezit, el nu mai visează. Zâmbetul lui acceptă lucrurile, dar nu „pune botul", să zic aşa, la iluzia eternităţii lor.
MIRELA: Venerabile, mă laşi fără cuvinte.
PAVEL: Dă anunţ la ziar: pierdut cuvinte, le declar nule.
MIRELA: Nu zi de două ori, că o şi fac! Plec acum, sper să te revăd aici. Vreau să te pictez cum trebuie, frumos, cu toată iluzia eternităţii pânzei. *(Încearcă să-i facă o reverenţă.)*
PAVEL: Nu, Mirela, te rog. Nu merit. Mă bucur că te-am cunoscut.
MIRELA: *(ieşind, îşi caută telefonul)* Ce om! Uau. O sun pe Ali. *(La ieşire e aproape să se ciocnească cu Ion Pop)*. Uită-te pe unde umbli, pocitule! Ete la el… nime-n drum!

Scena 10
PAVEL, ION POP, apoi MIRELA

ION POP: *(iritat)* Băi, frate, ce cocotă! Nu-mi zi că-ţi place de ea.
PAVEL: Ei îi cam place de mine, şi o las în legea ei. M-a şi pictat.
ION POP: Da, mă… şi s-o dus ca uraganu', o lăsat tăte aici. Şi mă mai face şi „nime-n drum", cutra.
PAVEL: *(sincer amuzat)* Păi nu? Ar trebui să fii mândru!
ION POP: *(realizează ce-a zis)* Amu suntem doi nimeni?
PAVEL: *(misterios)* Da, tu eşti primul meu discipol şi apostol, Ioane.
ION POP: *(transfigurat)* Aleluia! M-or pune-n calendaru' pavelesc.
PAVEL: Pe cine să pună, om bun? N-au pe cine.

ION POP: Că bine zici. *(râde din toată inima)*

(Revine Mirela în scenă, agitată.)

MIRELA: Ioi, căscată-s. Am lăsat lucrurile aici. Tu ce râzi acolo ca prostul? Du-te de lângă venerabilul domn, nu meriţi să-i atingi nici măcar umbra.

(Ion râde cu tot dinadinsul, şi mai tare. Pavel se mulţumeşte să surâdă. Mirela îşi adună lucrurile în mare viteză.)

MIRELA: Venerabile, să te gândeşti la mine şi să mă porţi în inima ta plină de compasiune. Eşti un om aşa de bun, că suporţi să stai lângă un handicapat murdar şi prost ca ăsta… Te iubesc cu toată fiinţa mea.
ION POP: *(se îneacă de râs)* Asta-i Maria Magdalena, venerabile.
MIRELA: Tu să taci, dobitocule! *(Iese înţepată.)*

Scena 11
PAVEL, ION POP, apoi INTERLOPII, în cele din urmă MIŞU

PAVEL: Ce să mai zici? Adoră-l pe unul, fă-l troacă de porci pe altul. Aşa-s oamenii, Ioane, vezi?
ION POP: *(scotocindu-se prin buzunare)* Aşa-i, venerabile – ce-mi place vorba asta, ioi! Pare aşa, sfântă.
PAVEL: E doar o vorbă, ca toate vorbele. Dacă te lipeşti de ea nu mai eşti liber.
ION POP: *(a golit buzunarele)* Uite ici, ciocolată, corn, salam, un flacon de suc.
PAVEL: O să beau un pic de suc, dar după regula lui Buddha n-am voie să mănânc salam şi alte cele.
ION POP: *(pe un ton solemn)* Venerabile, dacă te lipeşti de ea nu mai eşti liber.
PAVEL: Că bine zici! M-am ataşat de reguli şi ritualuri… Hai să mâncăm.

(Pe când mănâncă ei mai cu poftă, în scenă năvălesc doi INTERLOPI cu cagule.)

INTERLOP 1: Ioti, mă, de unde are ăsta mâncare?
INTERLOP 2: Şi fetiţa asta cu rochiţă portocalie cine-i?
INTERLOP 1: De unde ai tu bani, pocitanie? Cine ţi-a dat voie să cheltui?
INTERLOP 2: Şi tu, nebunatico, de unde-ai răsărit? Mergem după tufişul ăsta?
INTERLOP 1: Hai să-i rezolvăm.
INTERLOP 2. Hai. De unde steaua ta ai bani, ţăran prost?

(Cei doi se reped la Pavel şi Ion, dar între timp în scenă a intrat MIŞU cu pistolul în mână. Trage un foc de avertisment.)

MIŞU: De la mine are bani. Voi de unde aveţi cagule, domnişorilor?

(Interlopii o iau la fugă. Unul scapă, celălalt e imobilizat de poliţist.)

INTERLOP 2: Vai, dom' şef, da' n-am făcut nimic!
MIŞU: Da, da, ştiu. Hai, la secţie! Şi tu, Ioane, hai cu mine să dai declaraţie cu toată povestea.
ION POP: Vin, vin, nea Mişule. Cu bătrânu' ce-o fost?
MIŞU: L-am reţinut oleacă, să-i treacă aburii de ţuică. Îi dau drumul mai diseară, ar merita cel puţin amendat. Dacă e pe aia dreaptă, e caz penal.
PAVEL: Domnule, iertaţi-l, vă rog, măcar de data asta. S-a speriat prea tare dimineaţă.
MIŞU: Dacă zici dumneata… Mergem!

(Mişu, Ion şi interlopul reţinut ies din scenă. Imediat după aceea, intră surescitată o femeie tânără.)

Scena 12
PAVEL, PAULA

(Sora lui Pavel, PAULA, e o fată înaltă, uşor anorexică şi prin urmare hipersensibilă. Poartă un batic scurt şi ochelari cu rame subţiri, care-i dau un aer intelectual. Acum însă e cu desăvârşire sub imperiul emoţiilor şi, dacă iniţial îşi îmbrăţişează fratele, începe să-l lovească frenetic cu pumnii ei mici.)

PAULA: Cum ai putut să faci una ca asta? Ştii că tata e-n arest din cauza ta?
PAVEL: *(încercând s-o calmeze)* Da, ştiu, mi-a zis poliţaiul înainte să ajungi. Linişteşte-te. Cum de-ai venit?
PAULA: M-a sunat mama, avea o voce de ziceai c-a venit sfârşitul lumii.
PAVEL: *(încearcă să facă o glumă)* Păi, la modul în care crede ea în Dumnezeu, sfârşitul lumii e o bucurie.
PAULA: *(mărind frecvenţa pumnilor)* Taci, nu glumi cu aşa ceva! Ştii că şi eu cred! Ce diavol ţi-a luat minţile, să pleci aşa, şi îmbrăcat în halul ăsta? Tot cu Buddha ai rămas? Bietul de tine!
PAVEL: *(izbutind până la urmă s-o oprească)* Paula, calmează-te, pentru numele dumnezeilor noştri!
PAULA: *(cedează)* Al tău nu-i dumnezeu, dar ce să mă fac cu tine? Frate-mi eşti, frate-mi rămâi. Ne-au şi botezat la fel.
PAVEL: Şi totuşi, niciunul n-a rămas cu acel botez. Tu ai trecut la penticostali, iar eu… cum mă vezi.
PAULA: Am sărit în microbuz şi am ajuns. M-am dus la tata. Încă te face-n toate felurile. Sincer, îl înţeleg.
PAVEL: Nu eu l-am pus să-l cotonogească pe omul ăla care deja-i în ultimul hal de bolnav. L-ai văzut adineauri.
PAULA: Unde ţi-e buletinul?
PAVEL: Nu mai am buletin, nici mobil, nici permis de conducere, nici haine. Tot ce am e aici: roba şi bolul.

PAULA: *(criză de nervi)* Tu nu eşti normal! Cum vrei să trăieşti aşa? La ei în Asia buddhiştii au mănăstiri. Tu te-ai luat de capul tău, aici, unde toţi o să te creadă nebun! Şi dacă te răzgândeşti, ai idee cât o să cheltui pe acte noi?
PAVEL: *(simplu)* Să mă creadă nebun, treaba lor. Nu mai puteam trăi o minciună. Cu siguranţă nu mă răzgândesc.
PAULA: Off! Doamne, Iisuse milostive, îndură-te de el, atinge-l cu harul Tău! Să vină Duhul Sfânt să cureţe inima lui!
PAVEL: *(calm)* Îţi mulţumesc pentru dragostea ta.
PAULA: Of, of… omule, omule drag, tu chiar vrei să duci viaţa asta, să dormi pe unde apuci, să trăieşti din cerşit, să laşi familia? Ţi se pare normal?
PAVEL: Iubita mea, a mai făcut cineva asta, tocmai l-ai invocat adineauri. Aş crede că de la al meu a învăţat.
PAULA: *(decisă)* N-am de gând să mă mai cert cu tine. Treaba ta. Mă laşi singură să am grijă de mami şi de tata… Asta e. O cruce mai grea, mare lucru!
PAVEL: Nu uita, nu o porţi tu, o poartă Iisus!
PAULA: Of, bun eşti la teorie… De ce nu putem fi fraţi şi în credinţă?
PAVEL: Dacă s-a nimerit să avem aceiaşi părinţi, nu-i obligatoriu să fim identici. Ştiu că ţi-ai dori asta. Aşa sunteţi voi, vreţi să fie toţi fix pe o formă.
PAULA: *(crescendo fortissimo)* Am… zis…. că… nu… ne… certăm!
PAVEL: *(smerit)* Iartă-mă, mă mai apucă inflamaţia de sine.
PAULA: Parcă aveai o iubită.
PAVEL: Un vis, atât. Toate-s vis. Toate trec.
PAULA: Tu să predici la copaci, nu mie. Am şi aşa multe de făcut.
PAVEL: Chiar trebuie? Ai uitat ce-ai îndurat în liceu de la tata?
PAULA: Omule, ţi-aş trage vreo două palme, serios. Cum crezi că m-am întărit? Nu ştii tu multe… nu ştii câte am împărtăşit cu mama, măcar că şi ea s-a revoltat când m-am botezat, dar acum mă înţelege.
PAVEL: Până şi pe mine m-a binecuvântat, închipuie-ţi.
PAULA: Da, şi tu ne laşi aşa.
PAVEL: Nimeni nu-i profet la el acasă… Măcar de-aş putea să-ţi explic, ai scăpa şi tu de simţul ăsta umflat al datoriei.
PAULA: Nu te obosi. Domnul ştie de ce trebuie să fie aşa. *(îi sună mobilul)* Alo! Da, mami, l-am văzut. Tot aici, da. Bine, vin. *(către Pavel)* Fug la secţie, se pare că-i dau drumul lui tata şi e nevoie de mine acolo, că acum îi trece beţia şi-l dor toate.
PAVEL: Sper să-i fie bine, şi-a făcut-o cu mâna lui.
PAULA: Tu nu ştii să ierţi?
PAVEL: Ştiu foarte bine, dar nu pot apăra un om de el însuşi. Nici măcar Iisus nu a putut opri oamenii să păcătuiască. Iertarea nu poate fi o scuză.
PAULA: Da… Lăudat fie! *(îl îmbrăţişează strâns)* Ţi-am şifonat roba, iartă-mă… Fug! *(Iese la fel de intempestiv cum a intrat.)*

Scena 13
PAVEL, apoi ALINA cu echipa de filmare

PAVEL: *(întors la locul lui deja bătătorit de meditaţie)* Toată-i inimă fata asta. Eu sunt prea raţional, chiar cinic un pic. Ce Buddha desăvârşit ar ieşi din noi doi! Înţelepciunea şi iubirea, îmbrăţişate… Am obosit un pic, mă aşez să mă reculeg. Ce zi!

(ALINA intră tiptil în scenă, vorbind la mobil. E o tipă vioaie, genul de reporter hiperactiv, care nu se lasă până nu află ce-l interesează. Atletică, energică şi pusă la patru ace, după toate canoanele televiziunii moderne, a avut şi ea o zi plină.)

ALINA: *(la telefon)* Da, şefu', am fost la poliţie, au prins un individ care avea o reţea de cerşetori invalizi. Da, am vorbit cu comisarul Neacşu. Şefu', am un pont teribil. Sunt în grădina de vară. Mi-a zis o prietenă că a apărut aici un tip cam zărghit, echipat într-o robă de-aia cum au buddhiştii. Prietena mea e fascinată de el, jur, i-a făcut şi portretul. Dacă nu reuşim să-l filmăm, putem folosi tabloul. Da, vă ţin la curent, pa. *(apel în aşteptare)* Mireluş, am ajuns. Văd banca. Oh, îl văd! Doamne! Ce lovitură! Fix cum l-ai desenat! Te pup! Rămân datoare! Am treabă, pa!
PAVEL: *(ca pentru sine)* Mâine trebuie să-mi caut un loc mai retras. Umblă tot felul de oameni pe aici. Îl iau şi pe Ion cu mine.
ALINA: *(către cameramani)* El e! Fiţi pregătiţi, vă fac semn dacă acceptă. Filmaţi de departe, cadru general. *(se apropie de Pavel, cu respectul cuvenit)* Venerabile domn, mă iertaţi…
PAVEL: *(în reverie)* Mirela! Te-ai întors.
ALINA: Nu e Mirela, sunt eu, Alina Petrina, de la ştiri.
PAVEL: *(acum conştient)* Ah, vă salut, domnişoară. Nu sunt venerabil, de azi nu mai sunt nici domn, sunt şi eu un nime-n drum pe-aici.
ALINA: *(insistă)* Venerabile domn, modestia dumneavoastră mă copleşeşte. Am auzit de dumneavoastră şi aş dori să vă întreb dacă nu v-ar deranja să ne acordaţi câteva minute din timpul dumneavoastră preţios, pentru a ne împărtăşi din înţelepciunea dumneavoastră.
PAVEL: *(concesiv)* Domnişoară, eu sunt un foarte umil începător pe nobila cale a lui Buddha, nu mă simt în măsură să vorbesc tocmai eu pe larg la televiziune despre comorile de înţelepciune din Tipitaka.
ALINA: *(a auzit la sport)* Sunteţi pasionat de fotbal? Tikitaka?
PAVEL: *(abia-şi reţine râsul)* Nu, domnişoară, Tipitaka, cele trei părţi ale scripturilor unde sunt expuse învăţăturile lui Buddha.
ALINA: *(s-a scos)* Aha, ştiam. Totuşi, o mică declaraţie… sunt sigură că aţi întâlnit multă lume azi în acest loc public.
PAVEL: Poate ar fi bine să le spun oamenilor, pe scurt, despre ce e vorba.
ALINA: Două minute ajung. Băieţi, haideţi!

(Echipa de filmare îşi ocupă poziţiile.)

ALINA: *(în microfon)* Stimaţi telespectatori, în această dimineaţă în grădina de vară şi-a găsit un loc de meditaţie venerabilul domn din imagine, practicant al nobilei căi a lui Buddha. Pe parcursul unei zile agitate, marcată de prinderea reţelei de cerşetorie organizată, prezenţa domniei sale a fost o oază de linişte şi spiritualitate în oraşul nostru. Sfinţia sa a avut amabilitatea să ne acorde câteva minute în care ne va împărtăşi din înţelepciunea milenară pe care a studiat-o în *(şovăie, apoi îşi aminteşte)* Tipitaka. Venerabile, aveţi cuvântul.
PAVEL: *(senin, în elementul său didactic)* Dragii mei, lucrurile sunt foarte simple. Tot ce credeţi că vă aparţine şi vă defineşte este un vis trecător, din care ar fi bine să vă treziţi. Altfel veţi continua să nutriţi această viaţă plină de iluzie şi suferinţă. În cuvintele lui Buddha: încetaţi să faceţi răul, cultivaţi faptele bune şi păstraţi-vă o minte curată. Vă doresc pace, bucurie şi iubire tuturor.
ALINA: *(semn de stop către operatori)* Minunat, venerabile, minunat. Scurt şi la obiect. Vă mulţumesc. Binecuvântaţi-mă, vă rog.

PAVEL: *(încântat de sine, o atinge uşor pe frunte)* Fie să ai parte de dragoste şi înţelepciune. Binecuvântarea tuturor fiinţelor iluminate să fie cu tine mereu.
ALINA: *(simte pentru prima oară fiorul mistic)* Venerabile, mă înclin în faţa ta şi-ţi mulţumesc din toată inima. Băieţi, haideţi, mergem la redacţie.
OPERATOR: Fată, ăsta nu era proful de istorie de la Generală 4?
ALINA: *(ieşind, parcă plutind)* Nu, mă, vezi-ţi de treabă. *(ia telefonul şi sună)* Alo, tehnicul? Ia şi notează: Tipitaka. Nu Tikitaka, şi tu eşti microbist? Era să mă fac de râs. Îţi zic pe litere. T-I-P-I-T-A-K-A. Să nu ne facem de cacao pe scroll diseară. Îţi explic când vin. Ciao! *(Iese cu echipă cu tot.)*

Scena 14
PAVEL, apoi părintele ANTON

PAVEL: *(împăcat)* N-a fost prea modest din partea mea, dar îmi amintesc că şi Buddha a avut ezitări înainte să înveţe pe oameni, şi totuşi a făcut-o. Televiziunea e cel mai bun mijloc ca învăţătura să ajungă la cât mai mulţi oameni. E bine. În curând se va lăsa seara. Să-mi fac refugiul:

Buddham saranam gacchami…
Dhammam saranam gacchami…
Sangham saranam gacchami…

(Cât timp Pavel îşi rosteşte concentrat şi plin de devoţiune triplul refugiu, în scenă intră, cu pas măsurat şi apăsat, părintele ANTON. Bine făcut, cu o barbă clericală respectabilă, îşi poartă cu prestanţă sutana şi crucea preoţească de la piept. Se simte pătruns de dificultatea întâlnirii ce va urma şi etalează o figură sobră.)

ANTON: *(ţine de cruce ca de un pistol)* Încetează cu incantaţiile diavoleşti, păgânule!
PAVEL: *(înapoi în lumea reală)* Ah, părintele Anton. Lăudat să fie Domnul Iisus.
ANTON: *(crispat)* Se pare că tu nu-l prea lauzi. Te aud rostind numele unui înşelat din India.
PAVEL: *(calm)* V-a trimis mama, nu-i aşa? Sunteţi duhovnicul dânsei.
ANTON: *(abia-şi stăpâneşte nervii)* Da, sunt, iar tu eşti duşmanul a tot ce e sfânt şi drept!
PAVEL: Vai, părinte, eu? Cum aşa?
ANTON: Cum poţi, mă păcătosule, să-ţi părăseşti familia, să-ţi renegi slujba, identitatea, să laşi tot, în halul ăsta? Maică-ta te-a iertat, dar o doare. Taică-tău, o epavă. Soră-ta, sectară cum e, tot e mai bună ca tine, că ea măcar se închină lui Hristos. Dar tu? Tu ai luat-o pe drumul pierzaniei!
PAVEL: Părinte, suntem singuri. Putem vorbi deschis?
ANTON: După sfintele canoane ale Bisericii, ar trebui să te exorcizez sau să nu vorbesc nimic cu un posedat ca tine. Dar o fac de dragul maică-tii, care-i o sfântă, numai bună de trecut în rândul cuvioşilor. Aşa că am datoria să te ascult, fie că-mi place sau nu. Domnul să aibă milă de sufletul meu.
PAVEL: Amin, părinte.
ANTON: Nu-ţi mai bate joc de mine! Te ascult.
PAVEL: Dumneata porţi numele omului care a iniţiat călugăria creştină, sfântul Antonie cel Mare, egipteanul. El a făcut întocmai ce mă acuzi dumneata pe mine că fac: a lăsat tot şi a plecat în pustie. Dumneata ai citit cu siguranţă Patericul, în care avva Arsenie e foarte dur cu mama lui, hotărât fiind să lase totul în urmă pentru credinţa sa.

ANTON: De unde ştii tu atâtea?
PAVEL: Am fost profesor de istorie, nu uita. În plus, m-a pasionat întotdeauna teologia. Aici a fost pierzania de care vorbeşti, părinte.
ANTON: Cum aşa?
PAVEL: Credinţa mamei e una simplă şi eficace. Ea nu stă să studieze doctrine, să gândească, să compare. Pentru ea Dumnezeu e o realitate vie, şi îi ajunge. Şi rodeşte. Fericiţi cei săraci în duh, nu?
ANTON: … că a lor este împărăţia Cerurilor.
PAVEL: Exact. De asta spun că pe mine m-a pierdut teologia. Când începi să studiezi istorie, filozofie, teologie clasică, limbi străine, când te apropii de Scripturi şi de interpretările lor, îţi dai seama că oamenii din toate timpurile au făcut lucrurile fix pe dos: în loc să fie ei după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, L-au făcut pe Dumnezeu o copie palidă a chipului şi asemănării lor. Când experienţa a contrazis cele scrise, au preferat, cum e şi firesc, să creadă în ei înşişi.
ANTON: Să înţeleg că susţii Sola Scriptura, ca soră-ta?
PAVEL: Eu merg mai departe decât ea, eu spun „sine Scriptura”. Scriptura are rolul ei, dar nu-i indispensabilă. În fond, acest Buddha pe care ai dumneata impresia că-l invoc a fost cel mai mare expert în scripturi şi în tehnici de meditaţie, din vremea lui. Şi a fost suficient de deştept să priceapă că nu e de ajuns. Vrem să fim sfinţi, nu papagali.
ANTON: Adică să mergem pe căi care nu-s documentate în Scriptură? Înapoia mea, Satano!
PAVEL: N-o să discut acum cât de autentice sunt scripturile, nici măcar cele buddhiste. Orice scriptură e experienţa celui ce a scris-o, nu a mea. Poate să mă ajute, sau să mă încurce.
ANTON: Cine te crezi tu să stabileşti ce-i autentic şi ce nu?
PAVEL: Asta a făcut tizul meu, sfântul Pavel. La un moment dat a avut o viziune şi a scris apoi: tot ce am ştiut până acum socotesc ca un gunoi. Dumneata întrebi: cine te crezi tu? Asta l-au întrebat strămoşii dumitale, preoţii, pe cel pe care ai impresia că-l slujeşti acum. Admiţi să ţi se spună Părinte, deşi e foarte clar că n-ai voie. Un singur capitol din Biblie dacă am discuta, al 23-lea de la Matei, nu ţi-ar pica prea bine. Sunt sigur că nu vrei asta. Sunt convins că stăpânesc domeniul mai bine, mult mai bine ca dumneata. Dumneata faci o treabă foarte bună pentru credincioşii de felul mamei. Deşi, să fim cinstiţi, Mercedesul cel nou ţi l-a plătit în parte chiar dânsa.
ANTON: Omule, nu discutăm de mine acum. Sunt şi eu un păcătos. Discutăm de Dumnezeu, pe care-L negi, şi de Hristos, pe care-L respecţi din buze, dar nu te închini Lui. El a îndemnat oamenii să fie buni, să aibă inima curată… ce nu-ţi convine?
PAVEL: Părinte, răspunsul îl vei primi acasă, privind la ştirile locale. Tot ce a spus bun Iisus a spus Buddha cu mult înainte. Diferenţa esenţială, capitală, e în altă parte. Te întreb, cum l-am întrebat dimineaţă pe un om necăjit, ca vai de el: eşti sigur că dumneata eşti Anton?
ANTON: Asta-i culmea. Evident că sunt Anton.
PAVEL: Cine ţi-a spus?
ANTON: Îţi cunosc tertipurile, nu te juca cu mine. Am studiat şi eu câte ceva, ştiu ce-i aia vacuitate, ştiu ce-i metalimbajul, nu-s aşa neştiutor cum mă crezi.
PAVEL: Bun, mă bucur. Atunci să vorbim pe şleau. Tot ceea ce considerăm noi că există, de la Anton sau Pavel la firul de iarbă şi la Univers, nu poate exista de sine stătător. În momentul în care ai decupat din această continuă devenire a lucrurilor un segment, ai mâncat din pomul otrăvit al cunoaşterii. Ai căzut din paradis, cum scrie la Scriptură. Ai împărţit lumea în „al meu” şi „restul”. L-ai făcut pe Dumnezeu felii. Orice concepţie a unui sine separat duce la suferinţă, spune Buddha. Forma este goală de esenţă, dar acest gol redevine mereu formă. Lucrurile există, dar niciodată în acelaşi fel. Se schimbă întruna, sunt unite şi ţesute între ele.
ANTON: Dumnezeu este Unul.

PAVEL: Dumneata eşti preot creştin şi spui aşa ceva? Dumnezeu este Unul în Trei, după dogma dumitale. Până şi Dumnezeirea, cum e definită în creştinism, e o chestiune de relaţie, nu stă închisă în sine. Aş îndrăzni să spun că Dumnezeul lui Israel a furat ideea de la Buddha, care era numit şi „învăţător al zeilor”.
ANTON: Iisus s-a jertfit, a înviat. Buddha e mort.
PAVEL: Texte vechi astea. Iisus s-a jertfit, a înviat, asta spune credinţa dumitale. Nu poţi presupune că Buddha e mort. Nimeni nu poate defini o stare a lui Buddha după moarte. A spus chiar el asta. Şi la urma urmei, ce importanţă are? Iisus a desfiinţat jertfele evreieşti, Buddha a desfiinţat jertfele indiene. Unul a trăit 33 de ani, celălalt 80. Care crezi că a avut mai mult timp să-şi clarifice învăţătura?
ANTON: Discuţie fără rost. Vrei să te stingi în Nirvana? Nu-ţi trebuie viaţa veşnică?
PAVEL: Părinte, cum să-ţi explic oare? Da şi nu. Vreau să mă sting în Nirvana, dar asta înseamnă să mă las în voia vieţii veşnice, să nu-L mai feliez pe Dumnezeu. Unde se duce flacăra lumânării când se stinge? Este, de parcă nu-i. Ca atunci când stingi un bec. Curentul acela există şi curge prin firele electrice, poate lumina oricând altundeva sau poate rămâne acolo, în reţea.
ANTON: Gândim total diferit.
PAVEL: Poate nu, poate doar ni se pare. Iubirea şi înţelepciunea ni-s comune. Dar Dumnezeu nu se arată tuturor la fel, asta ar trebui să admiţi şi dumneata.
ANTON: Dacă tot vrei să laşi lumea, de ce nu vii la mănăstirea de peste deal?
PAVEL: Părinte, aş fi un fals. Un fariseu. Asta-şi doreşte Dumnezeu? Un căldicel? Mai bine să fiu gheaţa pe care şi-o pune în paharul de whisky.
ANTON: N-am ce să-ţi mai fac. Eşti tare în cerbice, convins în rătăcirea ta.
PAVEL: Aş putea să spun acelaşi lucru despre dumneata.
ANTON: Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău.
PAVEL: Asta li se spunea celor arşi pe rug.
ANTON: Catolicii ardeau rătăciţi pe rug, noi nu. Iar voi vă ardeţi morţii.
PAVEL: Da, lăsăm lumânarea să se stingă de tot, nu tragem de ea la infinit. Destinul ei e scris după o infinitate de cauze şi condiţii.
ANTON: N-am ce-ţi face. Ai ales. Doamne, miluieşte-ne.
PAVEL: Dumneata să ai milă de Dumnezeul tău. Noapte bună, părinte.
ANTON: *(iese mormăind în barbă)* Irecuperabil. Doar o femeie ar avea şanse să-l întoarcă… Ptiu, piei, ispită!

Scena 15
PAVEL, CLAUDIA

PAVEL: Obositoare vorbele. Ce-o fi cu Ion? S-a dus la poliţie şi nu a mai apărut. Se face noapte în curând. Prima mea zi în robă. Cred că am apărut deja la ştiri. Fata de la ştiri zicea că a fost demascată o reţea. Am, totuşi, un pic de merit, o faptă bună pe ziua de azi. Nicio faptă bună nu rămâne nerăsplătită.

(Se reculege. CLAUDIA, o tânără superbă, de o senzualitate înfloritoare, intră alergând în scenă şi îi cade în braţe.)

PAVEL: *(surprins)* Ce spuneam adineauri…
CLAUDIA:: Nu ştiu ce spuneai. Nu-mi pasă. Te iubesc. Te ador. Te vreau.
PAVEL: Claudia! Ce faci aici?

CLAUDIA: Scumpul meu, te-am văzut la ştiri. Erai atât de senin şi frumos. Cum să laşi lumea? De ce? Ştiu, te-am respins de atâtea ori. Am fost o proastă. Nu ştiam cât de mult mă iubeşti. Acum ştiu. Dragostea ta pentru mine te-a adus aici.
PAVEL: Claudia, iartă-mă, dar te înşeli.
CLAUDIA: Nu vreau să ştiu nimic. Eşti al meu, acum am înţeles. *(Se lipeşte de el, îl sărută cu foc.)*
PAVEL: *(o lasă în ale ei, apoi o respinge blând)* Fată dragă, nu e cazul…
CLAUDIA: Nu e nimeni aici. Ştiu…. Răbdare.

(Se dezbracă până la brâu, cu gesturi moi, într-un total abandon. Se apropie de el şi îşi lasă sânii în mâinile lui.)

CLAUDIA: Îi vezi? Îi simţi? De câte ori ai visat la clipa asta? Sunt ai tăi. Eu sunt a ta. Fă ce vrei cu mine. Mângâie-mă, iubeşte-mă. *(Îi duce mâna în dreptul inimii.)* Simţi? Pentru tine, şi numai pentru tine, bate inima mea de acum.
PAVEL: *(mişcat, îi atinge sânii cu blândeţe, apoi îi lasă din mâini)* Da, Claudia, am visat mult clipa asta. Dar nu mai visez, m-am trezit. Văd lucrurile aşa cum sunt, pe noi aşa cum suntem.
CLAUDIA: Iubirea mea!
PAVEL: Sâni nu ai decât de vreo… 10 ani? Inima a bătut bine mersi fără să mă cunoască. Cine ştie pentru câţi va fi bătut. Şi pentru câţi va mai bate.
CLAUDIA: *(duioasă, încearcă să se lipească iar de el)* Doar pentru tine, puiule.
PAVEL: Pentru mine? Dar ce sunt eu? Un sac de piele şi oase, un ghiveci de senzaţii. Azi sunt, mâine poate nu. Şi acum sunt de parcă n-aş fi. Ce e de iubit aici?
CLAUDIA: *(simplu)* Totul.
PAVEL: Sau nimic.
CLAUDIA: *(simte un cuţit în inimă, îşi închide rochia peste sâni)* Nu mă mai iubeşti?
PAVEL: O, Claudia, te iubesc cum nu te-am iubit niciodată. Îţi doresc toată fericirea din lume. Aş da orice să poţi simţi ce simt eu acum, bucuria unei inimi libere, dezlănţuite, eliberate din cuşca societăţii. Dacă mă iubeşti cum spui, te rog, nu ne lega înapoi. Învaţă să vezi lumea cu ochii mei.
CLAUDIA: *(glas în răcire)* Am jucat multe roluri, dar al tău mi-e greu să-l joc.
PAVEL: N-ai cum. Şi rolurile sunt vise. Şi mai e ceva.
CLAUDIA: Mi-e teamă, mi-e frig. Ia-mă în braţe.

(Îmbrăţişare înfrigurată, prelungită, dar fără vreo scânteie erotică. Îmbrăţişarea despărţirii definitive.)

PAVEL: Claudia... tu eşti plină de sete de viaţă. Trăieşti sute de vieţi pe scenă. Eşti devenirea întruchipată. E păcat să arzi în gol. Mulţi te adoră, mulţi te-ar dori. Eu te iubesc cum nu pot să-ţi explic în cuvinte. Ba, cred că pot. Tu eşti o adiere în golul din inima mea. Ştiu că eşti o iluzie. Dar eşti o iluzie dragă. Zâmbesc, accept că eşti, dar nu te doresc. Dacă te-aş dori, cum făceam pe vremuri, te-aş ucide. Să-i iei omului libertatea e cea mai cruntă crimă. Ai jucat destule amante geloase ca să ştii măcar atâta lucru.
CLAUDIA: Of, Pavel… Privirea ta mă ardea de atâtea ori. Te vedeam în sală, ştiam că mă adori, faci dragoste cu mine de la distanţă. Şi – nu ştiu dacă mă crezi – asta mă inspira, mă întărea. Dar am fost muiere proastă şi am preferat să te păstrez aşa, micul bob de uraniu din inima mea, n-am vrut să te am bărbat ca toţi bărbaţii. Şi acum, să te văd în robă, călugăr spre Nirvana… Nu vreau să te pierd de tot!

PAVEL: Dacă nu vrei, nu mă vei pierde. Vorba lui Buddha: nu vei putea spune nici că sunt, nici că nu sunt.
CLAUDIA: Parcă-s Ofelia, mă trimiţi la mănăstire.
PAVEL: Nu, iubirea mea. Te trimit în lume, cu bobul de uraniu în reactorul fiinţei tale. Hamlet era un prost.
CLAUDIA: Cum aşa?
PAVEL: A pus o conjuncţie greşită. Şi s-a dus de-a berbeleacul în întuneric etern.
CLAUDIA: *(simte ceva, îl priveşte lung)* Pavel…!
PAVEL: A fi şi a nu fi, iată răspunsul.
CLAUDIA: Te iubesc.
PAVEL: Şi eu. Mergi în pace.

(Claudia iese din scenă, încet, întorcând mereu privirea spre Pavel, care-şi reocupă locul obişnuit de meditaţie. Pare să absoarbă în ea tot ce e mai bun în el, la ieşire e complet împăcată. Sugestie de fond muzical pentru această ieşire prelungită: piesa „Electric blue" a trupei The Cranberries.)

Scena finală

PAVEL: Deja e foarte târziu. Ce noapte! Şi ce gol mă simt. Parcă mă topesc, dispar. Sunt totul, sunt nimic. Vacuitate plină de compasiune. Iubesc şi văd clar. Totul e bine în toate lumile posibile. Va înţelege şi părintele Anton. Buddha a spus: fiţi o lumină asupra voastră. Lumină din lumină, lumină lină…. *(se întinde pe partea dreaptă)* lumină lină a sfintei slave, ce te stingi ca să umpli totul, lumină a Parinirvanei, lumina lui Amida, a lui Cristos, clară lumină… *(trece în stări tot mai contemplative, până ce adoarme de tot.)*

(Din obscuritatea scenei abia luminate apare o siluetă neagră purtând o cagulă. E interlopul care a scăpat de poliţist la prima arestare.)

INTERLOP 1: *(scrâşnit)* Ani de zile, şi totul să se strice într-o zi! I-au eliberat pe toţi milogii, i-au prins pe ai noştri. Nu-mi mai pasă. Totul din cauza ta, netrebnicule! Dormi, eh! Marş, în Nirvana cu tine!

(Foc de armă. Trupul lui Pavel abia se mişcă la impact, sângerează foarte puţin. Interlopul îl ia de picioare şi îl scoate din scenă. Câteva secunde scena este goală. Apoi, din dreapta, apare Ion Pop.)

ION POP: *(exaltat)* Venerabile! Ne-o dat drumu'! I-o prins pă tăţi! Puloşu' lu' nevastă-mea era prieten cu ei, de-aia o ameţit-o de cap. Şi-o cerut iertare, ştoarfa, şi-am iertat-o, că-i inima me'! Venerabile!... Pavele!... Omule…. Om bun… Mă nime-n drum, mă… unde-ai plecat…?! *(găseşte bolul abandonat)* Ce-i mânca mâine, mă, că ţi-ai uitat castronu'? Voiam să te chem la noi la Chilia, să te cunoască şi muierea, că mare bine ai făcut!...*(vede un firicel de sânge)* Ioi…!!!! Doamne, apără şi păzeşte, Sfinte Buda!... Paveleee!!!
Nu!... *(Izbucneşte în plâns… se târăşte afară din scenă. În fundal se aude încă un foc de armă.)*

EPILOG

Pe lumina care se stinge, din off, voce profesională de crainic de ştiri :

ALINA: Bună seara, dragi telespectatori. Întrerupem programul obişnuit pentru un comunicat important de la Poliţie. Evenimentele care au dus la anihilarea reţelei de cerşetorie organizată au avut un epilog nefericit. Singurul interlop rămas în libertate l-a ucis în această seară pe profesorul Pavel Ghişan, care preda istorie la Şcoala Generală nr. 4 şi care în această zi îmbrăcase roba de călugăr buddhist, după cum aţi putut vedea în precedentul nostru buletin de ştiri. Criminalul a aruncat cadavrul profesorului într-un cuptor aprins. Ajuns din urmă de poliţişti, a refuzat să se predea şi a fost ucis cu arma din dotare de comisarul Mihai Neacşu, cel care ne-a transmis informaţiile. Sunt Alina Petrina. Vă doresc o noapte liniştită.

Heblu definitiv. Sugestie de fond muzical: Holograf – Rază de lumină. Cântecul va continua în surdină pe toată durata aplauzelor.

SFÂRŞIT